



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera a soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobkyně:

Mgr. L. H.

zastoupena advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha

proti

žalované:

Univerzita Karlova

sídlem Ovocný trh 560/5, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 20. 11. 2017,
č. j. POP/UKRUK/8/135864/2017-3

takto:

- I. Rozhodnutí rektora žalované ze dne 20. 11. 2017, č. j. POP/UKRUK/8/135864/2017-3, se zrušuje a věc vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 7 144 Kč do rukou jejího zástupce Mgr. Jana Švarce, advokáta.

Odůvodnění:

Za správnost vyhotovení: J. H.

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze (dále též „rektor“), ze dne 20. 11. 2017, č. j. POP/UKRUK/8/135864/2017-3, (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí rektora ze dne 29. 8. 2017, č. j. POP/UKRUK/8/135864/2017-1 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a odvolání žalobkyně zamítnuto. Prvostupňovým rozhodnutím rektor stanovil žalobkyni poplatek spojený se studiem ve výši 19 000 Kč za započatých šest měsíců studia ode dne 10. 7. 2017 do dne 10. 1. 2018.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že studium zahájila v bakalářském studijním programu na Vysoké škole ekonomické (dále též „VŠE“) dne 4. 7. 2012, které přerušila ode dne 24. 2. 2014 do dne 1. 9. 2014 a ode dne 13. 5. 2015 do dne 15. 2. 2016, a zanechala jej ke dni 5. 7. 2016. Dne 5. 9. 2013 žalobkyně souběžně s tímto studiem na VŠE započala studium v bakalářském studijním programu na Univerzitě Karlově (dále též „UK“), které absolvovala dnem 15. 6. 2016 a ode dne 5. 9. 2016 započala studium v navazujícím magisterském studijním programu na UK.
3. Žalobkyně namítá, že jí byla pro potřeby stanovení poplatku za studium nesprávně započítána část studia, která předcházela absolvování studia na Univerzitě Karlově. Tedy ta část studia v bakalářském studijním programu ukončeném zanecháním studia na VŠE, která předcházela řádnému absolvování studia v bakalářském studijním programu na UK.
4. Podle žalobkyně zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“), přede dnem 1. 9. 2016 neumožňoval, aby byly absolventům studujícím další studijní program při stanovování poplatku za delší studium započítávány doby studií, která byla ukončena jinak než řádně a která předcházela absolvování posledního studia, jelikož tomu bránil § 58 odst. 4 věty poslední zákona o vysokých školách. V této souvislosti odkazuje žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013 -34.
5. Žalobkyně zdůrazňuje, že od 1. 9. 2016 došlo ke zpřísnění zákona o vysokých školách zrušením § 58 odst. 4 tohoto zákona. Nicméně dle žalobkyně faktické zpřísnění podmínek pro stanovení poplatku nemůže působit retroaktivně. V případě žalobkyně by změnou podmínek došlo k citelnému zásahu do její majetkové sféry, jelikož by musela poplatky hradit po dobu téměř celého studia magisterského studijního programu na UK.
6. Žalobkyně dále namítá, že pokud by změnu podmínek seznala dopředu, změnila by studijní strategii ve vztahu k pořadí zanechání studia na VŠE a absolvování na UK. Žalobkyně přitom na podporu svých tvrzení opakovaně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013 -34, a dále pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 8/2007-89.
7. K tvrzení rektora ohledně nápravy nelegitimního stavu žalobkyně uvádí, že nelze tvrdit, že nezapočítávání úplné studijní historie po úspěšném absolvování je legitimní, tím spíše, že rozdíl v legitimitě je natolik výrazný, že odůvodňuje přípustnost retroaktivity tam, kde za jiných okolností není přípustná. Připuštěním tohoto argumentu by došlo

k neodůvodněnému rozdílu vůči změně účinné ode dne 1. 7. 2001, která je charakterově obdobná.

8. K námitce rektora, že v době, kdy se žalobkyně rozhodovala, které studium ukončí jako první, již byla nová úprava platná, žalobkyně dále uvádí, že jako po studentce neprávníckého oboru po ní nelze požadovat, aby si byla vědoma úpravy, která nenabyla ještě účinnosti, navíc za situace kdy je úprava obtížně interpretovatelná i pro vedoucí oddělení vysokých škol. Žalobkyně se řídila informacemi, které jí poskytlo právě takovéto oddělení. Zákonná úprava nepochybně ovlivňuje chování účastníků právních norem, kteří činí rozhodnutí podle toho, jak je určitá věc upravena, přičemž často není možné rozhodnutí změnit v okamžiku mezi platností a účinností určitého ustanovení, která tuto úpravu mění.
9. Ze shora uvedených důvodů proto žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil s tím, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení.
10. Ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 17. 5. 2018, č. j. UKRUK/36234/2018-2, žalovaná uvádí, že změna zákona o vysokých školách byla přijata ve veřejném zájmu a jejím přijetím došlo k nápravě nelegitimního stavu, který zvýhodňoval některé neúspěšné studenty.
11. Žalovaná dále uvedla, že uvedená novela neobsahovala žádná přechodná ustanovení, a tak dle žalované měl zákonodárce v úmyslu uplatňovat stejná pravidla bez přechodného období. Žalovaná dále odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2013, č. j. 7 A 68/2010-56.
12. Ohledně námitky žalobkyně o jejím neprávníckém vzdělání žalovaná uvedla, že tuto námitku považuje za irelevantní, jelikož k seznámení s novými právními předpisy slouží legiscvakanní lhůta.
13. Žalovaná dále odkazuje na § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách a dále na čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu Univerzity Karlovy (dále jen „Statut“), kdy může rektor vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve Statutu, podrobnosti stanoví opatření rektora. Důvody pro snížení, prominutí nebo odložení splatnosti jsou zejména: a) vynikající studijní, vědecké nebo další tvůrčí výsledky, dosažené v rámci studia, v němž bylo vydáno rozhodnutí o vyměření poplatku, b) absolvování studijního pobytu organizovaného nebo zajištěného prostřednictvím fakulty anebo univerzity na jiné vysoké škole v zahraničí, c) tíživá sociální situace nebo jiné vážné důvody a d) jiný důvod hodný zvláštního zřetele. Za účelem informování studentů o poskytovaných úlevách na poplatcích spojených se studiem vydal rektor opatření č. 12/2015, v němž je promítnuta ustálená rozhodovací praxe rektora a studenti mohou legitimně očekávat, že v konkrétním případě bude rektorem rozhodnuto tak, jak je v opatření předjímano. Napadené rozhodnutí proto z ustálené rozhodovací praxe nevybočuje, ostatně ani žalobkyně neuvádí obdobnou situaci, kdy by rektor úlevu na poplatku poskytl, neboť takový případ nenastal.
14. Žalovaná dále uvádí, že žalobkyně v odvolání požádala o prominutí z důvodu nesprávného poskytnutí informací studijní referentkou VŠE. V odvolání žalobkyně uvedla, že chtěla ukončit studium VŠE před absolvováním studia na Univerzitě Karlově, nicméně na základě instrukcí studijní referentky tak neunicila, neboť byla ujistěna, že jí za situace, kdy

absolvování studia na Univerzitě Karlově bude předcházet ukončení studia na VŠE, poplatek doměřen nebude. K poplatkům za delší studium žalovaná odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2018, pod č. j. 3 A 64/2016-79.

15. Konečně žalovaná zdůrazňuje, že pokud žalobkyně ve svém odvolání uplatnila důvod pro snížení poplatku spojeného se studiem z důvodu své účasti na stáži Young Reporters Programme, byla tato žádost zamítnuta zcela v souladu s § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách a čl. 3 odst. 6 Statutu. Žalobkyni se totiž nepodařilo prokázat, že by tuto její účast bylo možno považovat za rozsáhlou nebo zvláště významnou vědeckou činnost. Podle žalované přitom byl případ žalobkyně posuzován v souladu s ustálenou rozhodovací praxí rektora.
16. Žalovaná proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.
17. V odpovědi na vyjádření žalované žalobkyně v samostatném podání uvedla, že s jeho argumentací nesouhlasí. Odkázala přitom na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 11 A 123/2018-23, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 29 Af 45/2017-49.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud rozhodl v souladu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
20. Žaloba je důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.
22. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016: *„Studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.“*
23. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, ve znění účinném od 1. 9. 2016: *„Studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně*

ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.“.

24. Podle § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016: „*Studuje-li absolvent bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každý další započatý jeden rok studia nejvýše základ podle odstavce 2; to neplatí, studuje-li absolvent bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu či jde-li o souběh řádných studijních programů nepřesahující standardní dobu studia programu jednoho. Pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3.“.*
25. Podstata sporu v projednávané věci spočívá v otázce, zdali mohla žalovaná na případ žalobkyně aplikovat § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném po 1. 9. 2016, či nikoliv z důvodu, že se jedná o nepřipustnou retroaktivitu. Tuto otázku již v minulosti zdejší soud opakovaně řešil (rozsudky zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 11 A 123/2018-23, a ze dne 23. 7. 2019, č. j. 3 A 108/2017-58), přičemž projednávaná věc se od již rozhodnutých žalob liší toliko tím, že v nich žalobkyně rozporovala uložení poplatkové povinnosti žalovanou pro jiné období. Zdejší soud proto neshledal důvodů, proč se od již dříve vyslovených závěrů odchýlit.
26. Úvodem soud k věci samotné zdůrazňuje, že k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy), patří i princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Přestože zákaz retroaktivity právních norem je v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod výslovně upraven jen pro oblast trestního práva, je nutno z čl. 1 Ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96).
27. Akcent kladený na zákaz zpětné účinnosti právních norem jako na jeden ze základních prvků právního státu pramení z požadavku právní jistoty. Zákaz retroaktivity spočívá v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby mohl být za porušení zákazu volán k odpovědnosti. Tento zákaz souvisí i s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01).
28. Rozhodný § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách byl novelizován zákonem č. 137/2016 Sb. s účinností od 1. 9. 2016. V tomto zákoně přitom není zařazeno ustanovení, které by upravovalo intertemporalitu, tj. vyjadřovalo se k tomu, jakým způsobem se započítávají dříve neúspěšná studia absolventů před provedenou novelizací (přechodné ustanovení). Obecně nicméně platí, že v případech časového střetu staré a nové právní normy platí nepravá retroaktivita, tj. od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy vzniklé podle zrušené právní normy řídí právní normou novou. Vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony se řídí zrušenou právní normou

(důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla pravá retroaktivita). Aplikuje se tady princip ochrany minulých právních skutečností, zejména právních jednání (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Jak k tomu ostatně konstatoval samotný Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. I. ÚS 344/04: „[...] *za situace, kdy zákonodárce mlčí jak k otázce, zda je nárok podle předchozí úpravy zachován, tak k aplikovatelnosti nové úpravy, je třeba přijmout takový výklad, který šetří smysl a podstatu základního práva, v daném případě práva na legitimní očekávání. Opačný aplikační či interpretační postup znamená porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod [...]*“.

29. V projednávaném případě studium žalobkyně na VŠE (včetně jeho zanechání) proběhlo před 1. 9. 2016 (tj. před nabytí účinnosti zákona č. 137/2016 Sb.). Žalobkyně proto mohla legitimně očekávat, že se na ni bude vztahovat zákon o vysokých školách ve znění před 1. 9. 2016. Nic na tom nemění ani skutečnost, že zákon č. 137/2016 vstoupil v platnost již dne 2. 5. 2016 (tj. ještě předtím nežli žalobkyně zanechala své studium na VŠE). Není totiž rozhodné, zdali se žalobkyně s touto novelizací zákona seznámila či měla seznámit (jak tvrdila žalovaná). Samotný zákon č. 137/2016 Sb. totiž otázku vztahu staré a nové právní úpravy vůbec neřeší. Žalobkyně proto ani z toho zákona nemohla *prima facie* seznat, zdali je pro ni výhodnější zanechat svého studia na VŠE v době před 1. 9. 2016, či nikoliv. Rozhodná je proto toliko skutečnost, že žalobkyně ke dni 5. 7. 2016 postupovala v souladu s účinným zákonem, který v ní vyvolal legitimní očekávání. Navíc podstatná část studia žalobkyně na VŠE proběhla v době, kdy žalobkyně nemohla nikterak předjímat, že se zákonodárce dotčené ustanovení zákona o vysokých školách rozhodne novelizovat.
30. V daném případě lze rovněž v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013-34, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval aplikovatelností novely zákona č. 147/2001 Sb., konkrétně pak pravidla zakotveného v § 58 odst. 3 část věty za středníkem zákona o vysokých školách, jež stanovilo, že do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Podle Nejvyššího správního soudu muselo být uvedené pravidlo aplikováno pouze na dobu studia po účinnosti novely provedené zákonem č. 147/2001 Sb. Nejvyšší správní soud uvedl, že zájem zákonodárce na racionálnější chování studentů vysokých škol je jistě zcela legitimní, ale právní úprava motivující zavedením poplatkové povinnosti k takovému jednání má působit na aktuální chování studentů po okamžiku své účinnosti, a nikoli znevýhodnit určité studenty za chování před účinností zpřísnující úpravy, které je sice z pohledu platného práva nežádoucí, avšak na něž staré dříve platné právo pohlíželo jako na jednání, které není třeba poplatkově postihovat. Proto § 58 odst. 3 část věty za středníkem zákona o vysokých školách ve znění zákona č. 147/2001 Sb. je použitelný pouze na dobu studia po 1. 7. 2001.
31. Zdejší soud má za to, že shora zmíněné závěry Nejvyššího správního soudu se *mutatis mutandis* uplatní i na projednávanou věc. Protože v průběhu svého studia na VŠE žalobkyně nemohla předvídat změnu právní úpravy, jak již bylo konstatováno shora, nelze chování žalobkyně sankcionovat započtením tohoto studia v rámci studia magisterského studijního programu na UK, které započala po 1. 9. 2016. K tomu městský soud opakovaně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013-34, ve kterém Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil závěr, že právo má usilovat o to, aby

kvalifikační kritéria, která používá, byla časově zakotvena pokud možno až do doby po účinnosti právního předpisu stanovujícího nové pravidlo chování, a pokud možno se má vyvarovat toho, aby tato kritéria byla vázána na okolnosti nastalé před účinností nové úpravy, neboť tyto okolnosti jednotlivce již nemůže zpětně svým chováním změnit. Výjimky z tohoto pravidla, tedy zpětné působení práva v tom smyslu, že právo minulé události nově kvalifikuje pro jednotlivce přísnějším (nevýhodnějším) způsobem, jsou možné pouze výjimečně, za situace, kdy potřeba změny a nového (vůči jednotlivci přísnějšího) obsahu právní regulace je natolik intenzivní, že při porovnání konkurujících si zájmů a hodnot opravňuje k zásahu do právní jistoty a důvěry jednotlivců v to, že právo bude stanovováno způsobem, jenž jim umožní přizpůsobit obsahu práva své jednání.

32. S přihlédnutím k požadavku právní jistoty a důvěry žalobkyně v právo lze proto učinit závěr, podle kterého nelze v projednávaném případě započítat dobu studia žalobkyně na VŠE, které bylo dne 5. 7. 2016 ukončeno jinak než řádně, v rámci jejího magisterského studia na UK, které bylo zahájeno dne 5. 9. 2016, jelikož celá doba studia žalobkyně na VŠE probíhala ještě před nabytím účinnosti novely č. 137/2016 Sb., tj. před 1. 9. 2016. Jinými slovy, z uvedených důvodů pravidlo uvedené v § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, ve znění účinném od 1. 9. 2016, o započtení dřívějších řádně neukončených studií do doby studia, je možné ve vztahu k absolventům, jejichž aktuální studium nepřesáhlo standardní dobu studia, aplikovat až na doby řádně neukončeného studia běžící po 1. 9. 2016.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Nebude tedy věc posuzovat podle tzv. nového či pozdějšího práva, ale podle tzv. starého práva.
34. O náhradě nákladů řízení bylo soudem rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Jedná se o zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Po část řízení byla žalobkyně zastoupena advokátem, proto jí soud přiznal též náklady na zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby [příprava a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je k odměně za zastoupení připočteno 714 Kč, celkem tedy 4 114 Kč. Žalobkyni bude na náhradě nákladů zaplacená žalovanou celková částka 7 114 Kč. Pouze pro úplnost se dodává, že Městský soud nepřiznal jako náklad řízení repliku podanou žalobkyní (ačkoliv to žalobkyně požadovala), neboť má za to, že replikou žalobkyně v zásadě jen rekapitulovala svá dosavadní tvrzení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. ledna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu